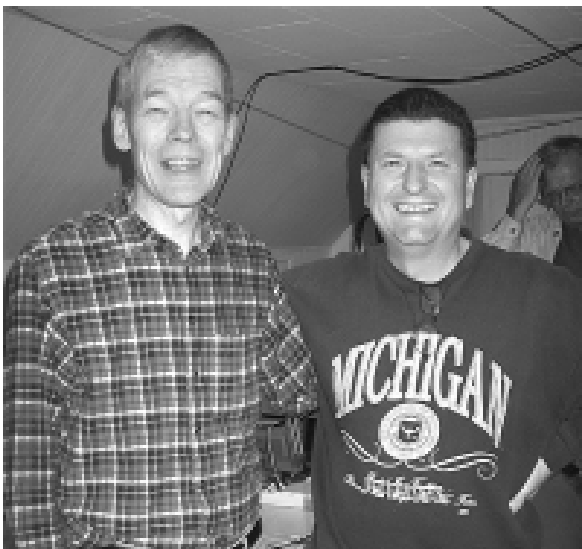

Internationellt besök på NDL:s månadsmöte

Nog visste vi att NDL:s möten var populära, men att ryktet om en hög trivselfaktor nått ända till andra sidan Atlanten, närmare bestämt till San Diego, Californien hade vi ingen aning om. Så trodde vi var fallet då det på vårt senaste möte, den 17 april dök upp en amerikan tillsammans med 15 NDL:are. Namnet var Jim Bolit, MW-DXare och sändaramatör med callen WA9ZBV och en trevlig bekantskap.

Nå, så var det ju inte, att vi har kul på våra möten vet väl många om, men till USA har ryktet ännu inte nått (möjligen då med undantag till delar av Florida). Jim, som arbetar inom elektronikindustrin är f.n. stationerad i Stockholm där han jobbar med försäljning och därmed förknippad verksamhet av bl.a. Power Supplies till datorer. Meningen var, att det skulle han göra i tre månader, men han har nu varit här i 14 månader och har därmed något slags rekord för boende på Sheraton i Stockholm där han varit inackorderad sedan ankomsten i början av förra året.

Två välkända profiler inom MW-DX. Sigvard Andersson, Norrköping och Jim Bolit, San Diego

Kontakten med Jim har gått genom Sigvard Andersson, som är med på NRC:s mailinglista. Så är även Jim och då han fick se, att det i Sverige fanns någon mer person än han själv som är intresserad av MW-DX, tog han kontakt med Sigvard. Där hade han ju, som vi alla vet, träffat en av de verkliga experterna på området och därav kom det sig att han tog en sväng ner till Norrköping då han fick reda på att vi skulle ha möte.

Efter en runda i skogen tillsammans med Sigvard för inspektion av vår antennenpark, berättade han lite om sig själv. Född i Illinois någon gång på 50-talet började han som många andra av oss i 15-årsåldern att skruva på sina föräldrars radio och därmed var intresset väckt. Efter några flyttningar (amerikanerna flyttar alltid dit där det finns jobb, man flyttar i snitt ca 15 gånger under sitt liv), hamnade han till slut i Californien, först i San Francisco-området men nu sedan ett antal år bosatt med familj i San Diego.

Jim berättade, att det är hårt att vara sändaramatör och DX-are i den del av USA där han bor. Några antenner utomhus är inte att tänka på, lokala ordningsföreskrifter förbjuder detta. Nu får han nöja sig med en 40-metersantenn inomhus, uppmonterad på vinden till villan.

För att kunna lyssna på MW tar han ibland bilen, mottagare och antenntråd och beger sig ut i öknen. Där slår han pålar i backen och drar ut två antenner, ca 100 meter långa vinkelrätt mot varandra och med tåtarerna liggande direkt på marken. Gott om starka stationer finns det i närheten, så han har ännu inte lyckats höra Alaska eller Hawaii som han är ute efter. Med en fasningsenhet försöker han fasa bort de starka stationerna på just de aktuella frekvenserna, men det är ingen lätt uppgift. 50 kW är maxeffekten för MW i USA, men så nära gränsen till Mexiko är detta lätt att kringgå. Där är det tillåtet med 250 kW så varför inte flytta just över gränsen och sända därifrån istället? Precis vad en del amerikanska stationer gjort. Det gäller dessutom att vara på allerten, någon allemansrätt finns inte i USA, så det är privat mark han håller till på så ibland blir det ett snabbt hoprafsande av grejorna.

Jim har nu fått ett erbjudande att flytta tillbaka till USA, denna gång till Dallas, Texas där han ser fram emot att kunna plocka upp sina antenner igen. Han funderar nu allvarligt på flyttningserbjudandet, fru och 17-årig dotter därhemma i USA börjar sakna honom, så kanske Sheraton i Stockholm inom en snar framtid mister sin stamgäst.

Då vi ändå skriver om vårt senaste möte, måste vi också passa på att gratulera Janne Görilin till att nu med råge passerat 200-ländersgränsen, för vilken han bjöd på tårta. Dessutom har han tydligen lyckats kamma hem det sista QSL-et för att lämna en ansökan om Mästartiplom. "Det tog bara 40 år", som Janne sa när han mottog massornas jubel.

*Ovan: JGÖ går loss på 200-tårtan
Under: Sista puzzelbiten för Mästartiplomet*

Text:CON Foto:LtD